

A Fővárosi Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2012. év június hó 14. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és a 2012. június 19. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A csalás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Bíróság, mint másodfokú bíróság 22.Bf.7585/2010/13. számú ítéletét II. r. vádlottal szemben megváltoztatja:

II. r. vádlottat bűnösnek mondja ki folytatólagosan elkövetett csalás büntetében, mint társtettes [Btk. 318.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés a/ pont], ezért 2 (kettő) év börtönbüntetésre és 5.000.000 (ötmillió) forint pénzmellékbüntetésre ítéli.

A börtönbüntetés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén 10.000 (tízezer) forintonként kell egy napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre átváltoztatni.

Kötelezi II. r. vádlottat az eljárás során felmerült 105.676 (százöttezer-hatszázhetvenhat) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet bevezető részében az utolsó tárgyalási határrnapra utalást 2011. év február hó 3. napjára pontosítja.

A polgári jogi igényvel kapcsolatos rendelkezésből a hatályon kívül helyezésre való utalást mellőzi.

A másodfokú bíróság ítéletét egyebekben II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 2010. február 23. napján kihirdetett 5.B.80.825/2008/108. számú ítéletével II. rendű vádlottat a Btk. 318. § (1), (6) bekezdés a/ pontja szerinti folytatólagosan elkövetett csalás büntette és a Btk. 276. § szerinti folytatólagosan és társtettesként elkövetett magánokirat hamisítás vétsége

miatt - halmazati büntetésül - 2 év börtönre és 1 millió forint pénzmellékbüntetésre ítélte. A főbüntetés végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette, rendelkezett a pénzmellékbüntetés átváltoztatásáról a meg nem fizetésére esetére, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről. A sértett polgári jogi igényét érdemében elbírálta - megítélte - egyben kötelezte a vádlottat a le nem rótt illeték megfizetésére is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett, a vádlott és védője felmentés érdekében jelentett be fellebbezést.

A másodfokon eljáró Fővárosi Bíróság 2011. február 3-án kihirdetett ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, II. rendű vádlottat a csalás büntetnének vádja alól felmentette, míg a magánokirat hamisítás vétségében a bűnösség megállapítását mellőzte. Pontosította a bűnjelekre vonatkozó rendelkezést, az Országos Egészségbiztosítási Pénztár magánfelet polgári jogi igényének érvényesítésével a törvény egyéb útjára utasította. Az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésével az államot terhelte.

A másodfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében élt fellebbezéssel; a vádlott és védője az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.191/2011/3. számú átiratában - és képviselője a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén is - az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy a másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárásban az elsőfokú bíróság kisebb eljárási hibáját kiküszöbölte, és további bizonyítást is felvett. Az elsőfokú bíróság helyes mérlegeléssel megalapozott tényállást állapított meg, azonban elkerülte a figyelmét, hogy az okirat hamisítás tekintetében már az eljárás folyamán megállapította az elévülést, ezért e tekintetben nem volt helye a vádlott marasztalásának. A másodfokú bíróság tévedett, amikor a vények ellenőrzésének módját tartotta relevánsnak a vádlott bűnösségének megállapítása során, II.r.vádlott elkövetéskori tudattartamának vizsgálata és a tevékenységével okozott kár helyett. Kiemelte az ügyészség 1.sz.tanú tanúvallomását, I.r. vádlott saját magát is terhelő vallomását, amelyekből arra vonható következtetés, hogy II.r. vádlott számára csak az volt a fontos, hogy a vényeket bélyegzővel rendelkező orvos állítsa ki, a TAJ számok pedig valóságos személlyel legyenek azonosíthatóak, mert így nem akadnak fenn az ellenőrzésen. Az már közömbös volt II.r. vádlottnak, hogy a felírt termékek a jogosulthoz kerüljenek, a vádlottat a forgalom növelése, és a TB támogatás megszerzése vezette. A másodfokú bíróság felülmérlegelte az elsőfokú bíróság ítéletét, tévesen rekesztette ki a tényállásból az 5. oldal második bekezdését, és nem indokolta meg, hogy miért nem volt helytálló az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenysége. Mindezekre figyelemmel a másodfokú ítélet megváltoztatását, a másodfokú bíróság tényállás mellőzésének kirekesztését, II.r. vádlott bűnösségének a vagyon elleni bűncselekményben való megállapítását és büntetés kiszabását indítványozta.

Az ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. A szóban kifejtett álláspontja értelmében védence legfeljebb megkérte a doktornőt a vények felírására, mivel a Kft. alkalmazottai közül senki nem számolt be arról, hogy II.r. vádlott ráhatással bírt volna a doktornőre, vagy vele összefüggésben utasította volna a dolgozókat. A rendkívül nagy számú vényt nem a vádlott rendelte meg a doktornőtől, az érdi raktárba való szállítást 2.sz tanú ugyanúgy bonyolította, amint például az idősök otthonába történőt. Álláspontja értelmében az egészségbiztosítási pénztárt egyébként sem lehet megtéveszteni, mert a nyolc napos fizetési határidő alatt volt módja eldönteni/ellenőrizni, hogy jár-e a kifizetés vagy nem. Kifogásolta az ügyész másodfokú bíróság felülmérlegelésre vonatkozó álláspontját, mivel a másodfokú bíróság bizonyítást vett fel és abban a körben jogosult helyesbíteni a tényállást. Arra is hivatkozott a védő, hogy az ügyvezetőnek is mindent tudnia kellett; a vádlott nem azonosítható a Kft-vel.

II.r. vádlott az utolsó szó jogán meglepetésnek értékelte az ügyész perbeszédét. Kifejtette, hogy az I. rendű vádlott volt az, aki megtévesztette a környezetét, majd a felelősség alól „ki akart farolni” és azt „rátolni”. Az OEP-et nem érte kár, mert névre szóló lista alapján adták ki a termékeket az vidéki átvevőnek, aki a rászorulóknak továbbította. Hangsúlyozta, hogy I.r. vádlott arra hivatkozott, hogy a betegek félnek ismeretlen személyeknek kinyitni a lakásuk ajtaját, az ápoló személyzet kulccsal rendelkezik, ezért indokolt volt a vidékre történő szállítás.

Mivel a Fővárosi Bíróság (jelenleg Törvényszék) megváltoztatta a vádlott bűnössége kérdésében az elsőfokú bíróság ítéletét és a vádlottat a csalás büntette miatt emelt vád alól felmentette, a Be. 386. § (1) bekezdés c/ pontja alapján harmadfokú eljárásnak helye van.

A Fővárosi Ítéltábla a harmadfokú felülbírálatot ennek megfelelően a Be. 387. § (1) bekezdésében meghatározott terjedelemben folytatta le és megállapította, hogy a Fővárosi Főügyészség másodfellebbezése alapos.

Az ítéltábla lényegében a fellebbviteli főügyészségi indítványban kifejtett állásponttal értett egyet.

A büntetőeljárás szabályainak érvényre jutását vizsgálva az ítéltábla azt állapította meg, hogy a másodfokú bíróság törvényesen járt el, amikor felolvasta az iratokat, mivel az elsőfokú bíróság azokat csak ismertette, és a Be. 301. § (3) bekezdésében foglaltakat figyelmen kívül hagyta. Nem kifogásolható a bizonyítás felvétele a további tanúk kihallgatását illetően sem, mivel az elsőfokú bíróság a Kft. dolgozóinak meghallgatását elmulasztotta. Azt is helyesen észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú eljárásban a közbizalom elleni bűncselekmény elévülésének megállapítása megtörtént, ebben a körben II.r. vádlott nem volt helye. Szükséges ezzel kapcsolatban annak a rögzítése, hogy a hivatkozott végzés I. rendű és III. rendű vádlottal szemben is hasonló rendelkezést tartalmazott.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság megfelelően felderítette és iratszerűen rögzítette az ügy helyes jogi megítéléséhez szükséges tényeket, a feltárt bizonyítékokat sokoldalúan, egymással is összevetve értékelte. A bizonyítékok mérlegelése és értékelése során logikai hibát nem vétett.

A másodfokú bíróság két ponton változtatott az elsőfokú bíróság tényállásán, amelyek közül a második kisebb terjedelmű helyesbítés volt helytálló. Ellenben az elsőfokú ítélet 5. oldala II. bekezdésének mellőzése önkényes volt, ellentétes a Be. 352. § (3) bekezdésével. Az elsőfokú bíróság ugyanis ezt a tudati tényt a bizonyítékok okszerű és igen részletes értékelésével mérlegelt tényekből való ténybeli következtetésként rögzítette az ítéletben.

A másodfokú bíróság minden - a ténybeli következtetés hibájára, avagy a következtetés tény-alapjainak a megalapozatlan voltára vonatkozó -, indokolás nélkül mellőzte ezt a tényállásrészét, s ezzel megsértette az indokolási kötelezettségét.

A másodfokú eljárásban kihallgatott tanúk vallomását nem lehet kiragadni a bizonyítékok sorából, azokat együttesen és összhatásában kell értékelni a további felderített bizonyítékokkal, azonban ezek értékelése, összevetése, az egyéb terhelő bizonyítékok elvetésének indokolása elmaradt.

A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás eredménye alátámasztotta az elsőfokú bíróság mérlegelését, megerősítette a bizonyítékok bizonyító erejét.

A másodfokú bíróság a tényállás megváltoztatását azzal indokolta, hogy a tanúk a II. rendű vádlottal egyezően nyilatkoztak a Kft. és az OEP közötti szerződésen nyugvó valamennyi rendelkezés betartásáról, a cég bevételeinek nem feltűnő növekedéséről, a gazdasági társaság vagyonába visszaforgatott nyereségről, a rendszeres OEP ellenőrzésről, és arról, hogy a vényeket felíró orvosokkal az OEP tartotta a kapcsolatot. Alátámasztva látta a vádlott védekezését az APEH vizsgálat eredményével is.

A fenti körülményekből pedig arra vont következtetést, hogy a II. rendű vádlottnak nem volt ráhatása a vényfelírás szabálytalanságára, az pedig, hogy az I. rendű vádlottat - vallomása szerint - arra kérte II. rendű vádlott, hogy közgyógyellátásra írja fel a termékeket nem alapozza meg bűnösségét. A II. rendű vádlottnak azt nem kellett tudnia, hogy az I. rendű vádlott nem jogosultaknak írja fel a vényeket. Mindezekre figyelemmel mentette fel bizonyítottság hiányában.

E ténybeli következtetések azonban nem voltak alaposak, mivel azokkal szemben az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárásban iratszerű, logikus és az ésszerű gondolkodás szabályai szerint megindokolt megállapításokat tett.

I./ A szerződés betartására vonatkozóan:

1.) Az iratok között elfekvő szerződés tartalma szerint a vényre felírt terméket át kellett adni a jogosultnak, és erről a tényről a Kft-nek meg kellett győződnie, mivel ez volt az OEP felé az elszámolás alapja, ugyanis a szerződött gazdasági társaság csak ezt követően vált jogosulttá az OEP támogatás megszerzésére, elszámolására és igénylésére.

2.) A felek megállapodása nem zárta ki a nagyobb tételben való átadást, de arra csak az OEP felé bejelentett lerakati helyen volt mód, és az I. rendű vádlott vidéki címe nem funkcionált bejelentett lerakatként.

Ezeket a körülményeket a vádlott tudta, és 4. sz. tanú pedig úgy került tájékoztatásra a vádlott és az ügyvezető által, hogy az I. rendű vádlott címe az OEP által engedélyezett lerakat.

A szerződés betartását nemcsak e két igen lényeges elem megszegése cáfolja, de éppen a szerződés megszegése miatt mondta fel az OEP a jogviszonyt (a nyomozati iratok 535. oldala szerint az ellenőrzés tényei és adatai szerint a szolgáltató súlyosan megszegte a forgalmazásra, kiszolgáltatásra valamint a támogatás elszámolására vonatkozó előírásokat).

II./ A cég forgalom növekedésére vonatkozóan:

1.) A tárgyalási jegyzőkönyvben 3.sz. tanú azt vallotta, hogy a Kft. 1,23 milliárdos forgalmából 762 millió forintot tettek ki az I. rendű vádlott vényei alapján kifizetett eszközök.

A II. rendű vádlott - más kérdésre válaszolva és ezzel magyarázva a szabályok betartásának lazulását - tett olyan tartalmú nyilatkozatot, hogy „a doktornő belépésével megugrott a forgalom”. (107. számú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldala). Hasonlóan vallott a 75. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán: „A doktornő folyamatosan írt fel nagyobb mennyiséget, ilyen nem nagyon fordult elő korábban.”

III./ A cégbe visszaforgatott pénz jogi természetét illetően nem releváns, hogy a haszonszerzés végett tévedésbe ejtő személy kinek az érdekében jár el, maga vagy más jogtalan hasznára okozza a sértett kárát. A II.r. vádlott a gazdasági társaságnak tagja volt, ezért a cég forgalomnövekedése, megrendelése, az OEP biztos kifizetésében való alapos bizakodása saját közvetlen hasznát is okozta függetlenül attól, hogy az közvetlen jövedelemmel (előadása szerint) nem járt, az a céget erősítette, tőkéjét növelte.

IV./ Az OEP ellenőrzésre vonatkozóan azt derítette fel a bizonyítási eljárás, hogy a rendszeresnek mondható ellenőrzés alaki és szűrőpróbaszerű volt, mert csak kb. kétevente került sor vizsgálatra, ahogy ezzel helyesen és igen részletesen foglalkozik az elsőfokú ítélet a 12. oldalán.

V./ Az APEH vizsgálat más tényekre és körülményekre vonatkozott, ezért nem releváns a vádlott cselekvőségének megítélése szempontjából.

Amikor a másodfokú bíróság a felvett bizonyítás eredményét elmulasztotta összevetni a további bizonyítékokkal nem vizsgálta, és figyelmen - értékelési körön - kívül hagyta a következőket:

A II. rendű vádlott volt az, aki kereste a megfelelő kapcsolatot, az alkalmas, elvárásnak megfelelő orvost, ő volt, aki bevonta az I. rendű vádlottat, mert felismerte a rendszerben rejlő visszaélési lehetőséget. 1.sz. tanú mindkét vádlotthoz köthető és elfogulatlanak tekinthető tanú vallotta, hogy volt oly orvos, aki visszautasította a vádlott megkeresését, ajánlatát.

Az I. rendű vádlottnak nem volt haszna az OEP kifizetésekből, ellenben saját vallomásából és a tőle tudomást szerző tanúk vallomásából kitűnően az I. rendű vádlott abban a feltevésben volt, hogy egy alapítványhoz köthető, illetőleg külföldről jövő segítség eredményéből származnak az ingyenes gyógyászati eszközök, több alkalommal is karitatív tevékenységről beszél, amikor az ebben való részvételéről kérdezik.

Az OEP kára, illetőleg az így létrejött haszon kizárólag a II. rendű vádlott cégénél keletkezett.

A II. rendű vádlott szerződésszegéssel szerezte meg az OEP támogatást, ez a szerződésszegés pedig éppen alkalmas volt az OEP tévedésbe ejtésére.

A II. rendű vádlott tudata átfogta, hogy az I. rendű vádlott karitatív tevékenységként éli meg a bűncselekményt, ezt maga is megemlíti és ügyvezető igazgató is így nyilatkozott, amikor a felírt mennyiségek nagysága feltűnést keltett. Az I. rendű vádlott lánya 2010. január 21-i vallomásában az anyját jóhiszemű, segítőkész, kihasználható személyként jellemzi, és 1.sz. tanú is hasonlóan jellemzi a kiküldött bíró előtti vallomásában, amikor hiszékeny, jóhiszemű, könnyen befolyásolható személyként írja le. Utóbbi tanú a nyomozati vallomásában azt is elmondta - 1497. oldal -, hogy "jótékonyságból segített, akkora szíve volt a szerencsétlennek". A tanúk vallotta személyiségjegyeket nyilván a vádlott is felismerte, a jótékonysági tevékenységét pedig bizonyítottan ismerte.

Az eljárásban kihallgatott tanúk ingyenes, alapítvány által adott eszközről tettek vallomást, és ezt a körülményt valamennyien csak az I. rendű vádlottól hallhatták. Mivel a cselekmény kezdeményezője és haszonélvezője nem ő volt, ebből következően a közölteket sem ő találta ki, hanem II. rendű vádlott tájékoztatása alapján gondolta, amint azt a magát is terhelő vallomásában elmondta. Az I. rendű vádlott minden információja az őt megkereső II. rendű vádlottól származott, aki tudta jól, hogy I.r. vádlott az egyik segélyszolgálatnak dolgozik, hogy ételosztáson vesz részt, és éjszakai rádiós adásban tanácsokat ad (nyomozati iratok 1255. oldal). II.r. vádlottnak épp ilyen közreműködő személyre/társra volt szüksége.

Ha az I. rendű vádlott megtévesztette volna II.r. vádlottat, akkor részesedést kért volna a haszonból, ő kereste volna vele kapcsolatot, és nemcsak a Kft. termékeire állított volna ki vényeket, hanem közgyógyellátásra felírható egészségügyi termékeket forgalmazó más cégeket is bevont volna a - számára előnnyel nem járó - tevékenységébe. A II. rendű vádlott bűnös tudattartamának hiányát pedig az is cáfolja, hogy a környezet is átlátta a tevékenységet, amit jól példáz a nyomozati iratok között elfekvő névtelen bejelentés. Márpedig, ha egy kívülálló tudta milyen tevékenységet folytat a Kft. akkor a kereskedelmi igazgató, mint felelős személy azzal különösen tisztában volt.

A nyomozati iratok 997. oldalán található, a Felügyeleti és Belső Ellenőrzési Főosztály összefoglaló jelentésének adata, amely alátámasztó bizonyíték a II. rendű vádlott tudattartamát illetően. Eszerint a Kft. a még le nem gyártott, nem létező készletből 89 millió forint értékben „szolgáltatott ki”, és számlázott le az OEP-nek olyan terméket, amelyet nem adott/adhatott át a jogosultnak, mivel azokat még le sem gyártotta (ez a magatartás nem tudható be az I. rendű vádlott által leadott vénykötegeknek).

A Kft. felelős gyártó és forgalmazó volt, csak a jogosultnak szolgáltathatta volna ki a terméket számlával, jótállással, a jogosult aláírásának beszerzésével, és megfelelő tájékoztatással; meg kellett győződnie arról, hogy a terméket az arra jogosult személy megkapta. Ennek a feltételnek pedig a bejelentetlen és a Kft.-vel szerződéses jogviszonyban sem álló „lerakat” nyilvánvalóan nem felelt meg.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú bíróság eljárásának az ítéletben megnyilvánuló és téves ténybeli következtetésből, valamint az indokolási kötelezettség megsértéséből adódó szabálysértését azzal küszöböli ki, hogy mellőzi az elsőfokú ítélet 5. oldala II. bekezdésének kirekesztését, és a tényállást ebben a körben az elsőfokú bíróság ítéletében írtak szerint tartja irányadónak.

Az ítéltábla az iratok tartalma alapján a tényállást azzal pontosítja, hogy a kár összege helyesen: **761.805.807. Ft.** (a tárgyaláson csatolt TB anyag tartalma, amely egyező az ügyészi végindítvány összegével is.), továbbá azzal a ténnyel is, hogy a Kft. 1992-ben alakult az elsőfokú ítélet 3. oldalának 2. bekezdésében feltüntetett 1999.évvel szemben.

A fenti helyesbítések folytán, lényegében az elsőfokú bíróság által megállapított tényálláson alapszik a harmadfokú felülbírálat. Ennek eredményeként az ítéltábla az állapította meg, hogy téves a másodfokú bíróság jogi álláspontja miszerint a vádlott magatartásában nem ismerhető fel kétséget kizáróan a csalás bűncselekményének elkövetési magatartása.

A másodfokú bíróság kiragadott bizonyítékokra alapozva nem látta bizonyítottnak a vádlott bűnösségét, és hasonló megfontolásból nem fogadhatóak el a védelem harmadfokú eljárásban kifejtett érvei. A védelem nem az irányadó tényállásból

vonta le a maga következtetéseit, hanem egyes bizonyítékokat kiragadva próbálta az álláspontját igazolni.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontját tartja helyesnek, amely az irányadó tényekre támaszkodva következtetési alapot ad a vádlott bűnösségének a csalás büntetében történő megállapításához.

A perbeli jogkérdés eldöntése szempontjából annak van jelentősége, hogy a vádlott a cég bevételeinek növelése érdekében megtévesztette a biztosítót, amikor a támogatást nem jogszerűen vette igénybe. A jogosultként feltüntetett személyek részére nem adta át azokat a gyógyászati segédeszközöket, amelyek teljes ellenértékének átvételére - mint felelős szállító - csak a felvállalt tevékenység eredményeként vált volna jogosulttá. Kihasználta az ellenőrzés hiányosságait, az alaki ellenőrzést nem követő érdemi vizsgálatot. A vádlott teljes tevékenysége, eljárása és az I. rendű vádlottal való kapcsolata azt igazolta, hogy tudata átfogta a biztosító tévedésbe ejtését, pontosan átlátta a vényfelírás szabálytalanságát, célja a támogatás teljes összegének megszerzése volt, felismerve annak jogtalanságát is.

Az okozott kárra tekintettel - amint azt az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - a vádlott cselekménye a Btk. 318.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés a/ pontja szerint minősülő jelentős kárt okozó folytatólagosan és üzletszerűen elkövetett csalás büntette, amelyet társtettesként követett el a helyálló jogi indokolás szerint.

A kifejtetteknek megfelelően a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 398.§-a alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A vádlottal szemben irányadó büntetés kiszabási tényezőket az elsőfokú bíróság lényegében feltárta, felsorolta és a további igen jelentős időmúlás mellett már nagyrészt a súlya szerint értékelte. A harmadfokú bíróság nem osztotta az ügyészség főbüntetés mértékének emelését szorgalmazó álláspontját, mivel az a közel 13 éves - a vádlott magatartására nem visszavezethető - időmúlás mellett az igen magas elkövetési érték ellenére sem indokolt; a harmadfokú bíróság büntetés kiszabása idején az elsőfokú bíróság ítélete nem volt eltúlzottan enyhének tekinthető. Erre figyelemmel a főbüntetés mértékét és végrehajtásának próbaidőre való felfüggesztését nem érintette az ítélet tábla, azt az elsőfokú ítélettel egyezően állapította meg. Ellenben a pénzmellékbüntetés alkalmazása kötelező volt, és az elsőfokú bíróság által meghatározott összege nem fejezi ki kellően a kiszabásával biztosítani kívánt célokat, ezért az ítélet tábla magasabb - a cselekmény és az elkövető társadalmi veszélyességét kifejező - összeget határozott meg. A vádlottal szemben alkalmazott fő-és mellékbüntetés alkalmas a büntetési célok megfelelő érvényesítésére, a büntetés tetterányos, és kellően biztosítja a büntetés speciál - és generál preventív céljait.

Az elsőfokú bíróság az előterjesztettel egyezően állapította meg a vádlott kártérítés megfizetésére történő kötelezését és az illetékekben is marasztalta. A másodfokú bíróság a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezte, és a sértettet kárigényével a törvény egyéb útjára utasította. Az ítélet tábla azért mellőzte

a másodfokú ítéletből a hatályon kívül helyezésre vonatkozó rendelkezést, mert a további és a büntető ügy kereteit is meghaladó bizonyítás felvételét sem a harmadfokú eljárás, sem pedig a büntető eljárás általános szabályai nem tették lehetővé. A harmadfokú bíróság észlelte, hogy a büntetőjogi kár és a társadalombiztosítási jogviszony alapján fennálló térítési kötelezettség nem feltétlenül fedi egymást, ezért e körben indokolt a kártérítés mértékének polgári perben történő tisztázása, de az egyéb törvényes útra való utasítás mellett nincs szükség hatályon kívül helyező rendelkezésre.

A másodfokú ítélet bevezető részében az utolsó tárgyalási hatánapra való utalás évét is feltüntette a harmadfokú bíróság, és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A további járulékos kérdésben a Fővárosi Ítéltábla a Be. 397. §-ára tekintettel a másodfokú rendelkezést helybenhagyta.

Budapest, 2012. év június hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság másodfokú ítélete a Fővárosi Ítéltábla ítéletében foglalt változtatások mellett II. rendű vádlottal szemben jogerős és a börtönbüntetés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2012. év június hó 19. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: